

15° ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΙΛΙΟΥ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΤΑΓΟΝΑ ΝΕΡΟΥ

Κατερίνα Πανούτσου Ε1

ΜΙΑ ΣΤΑΓΟΝΑ ΝΕΡΟ

Ήταν μια πολύ ζεστή καλοκαιρινή μέρα. Κυλούσα στα ήσυχα νερά ενός όμορφου ποταμού ,ήταν μεσημέρι , ο ήλιος έκαιγε κι έριχνε τις ακτίνες του κατακόρυφα πάνω μου.

«Τι ζέστη Θεέ μου !! Σα να πήρε φωτιά το ποτάμι» σκέφτηκα . Μα ξαφνικά κάτι συνέβη. Αισθάνθηκα πολύ ελαφριά σα να πετούσα.

Μα ναι , πετούσα . Ένα ελαφρύ αεράκι με πήγαινε ψηλά . Είχα γίνει κι εγώ ένα μικρό κομματάκι του αέρα. Τι περήφανη που ήμουν!! Μπορούσα τώρα κι εγώ να πετάω ψηλά. Είχα γίνει ατμός.

Σε λίγο είχα φτάσει πολύ ψηλά, πέρασε ένα όμορφο συννεφάκι από μπροστά μου, γαντζώθηκα πάνω του κι άρχισα να ταξιδεύω μαζί του.

Τι όμορφα που ήταν!! Τα έβλεπα όλα πρώτη φορά από ψηλά. Ένας απέραντος όμορφος κόσμος γεμάτος χρώματα, όμορφα συνδυασμένα σαν πίνακας φτιαγμένος από μοναδικό καλλιτέχνη. Το καφέ το πράσινο, τ' άσπρο δίπλα στ' όμορφο γαλάζιο.

Κοίταζα μαγεμένη, δεν κατάλαβα πως πέρασε η μέρα . Ήρθε το βράδυ κι άρχισα να κρυώνω. Το σύννεφο κατέβηκε πιο χαμηλά, τώρα όλα γύρω ήταν γκριζα κι εγώ ξεκόλλησα απ' το συννεφάκι, δεν μπορούσα πια να κρατηθώ άλλο κι άρχισα να πέφτω. Ήμουν πάλι νερό, μια δροσερή σταγόνα πού έπεφτα αργά - αργά .

Τι χαρούμενη που ήμουν, που έγινα πάλι δροσερή και διάφανη!! Χόρευα απ' τη χαρά μου, έκανα βούρλες κι έπαιζα με τις άλλες σταγονίτσες . Απορροφημένοι απ' το παιχνίδι, δεν καταλάβαμε πόσο χαμηλά είχαμε κατέβει , σα να μπήκαμε σ' ένα πολύ γρήγορο ασανσέρ. Τώρα τα χρώματα που έβλεπα από ψηλά , είχαν μορφή , έβλεπα ωραίες εικόνες ,ψηλά καφέ βουνά, πράσινες πεδιάδες, άσπρα σπιτάκια και γύρω τους μια απέραντη γαλάζια θάλασσα που μέσα της ταξίδευαν όμορφα καράβια, που τα συντρόφευαν κατάλευκοι γλάροι που πετούσαν γύρω τους. Ήμουν μαγεμένη απ' όλα αυτά που έβλεπα για πρώτη μου φορά.

Τόσο όμορφος ήταν ο κόσμος που ζούσα τόσο καιρό; Έπρεπε ν' ανέβω τόσο ψηλά για να το δω και να το καταλάβω; Κι εγώ που ένοιωθα αδικημένη, σαν έβλεπα τα πουλιά που πετούσαν ψηλά, τώρα ανυπομονούσα να φτάσω γρήγορα στη γη.

Περνώντας μέσα απ' τα πυκνά κλαδιά ενός δένδρου σταμάτησα πάνω σ' ένα φύλλο του, να ξεκουραστώ λιγάκι, να πάρω μια ανάσα απ' το κουραστικό ταξίδι μου. Μα τι βλέπω δίπλα στο δέντρο!! Κυλούσε ένα όμορφο ποταμάκι, μπορεί να ήταν το δικό μου ή κάποιο άλλο, τι σημασία έχει. Πρέπει να βιαστώ να πάω κοντά του. Με βοήθησε πάλι ο φίλος μου ο άνεμος που κούνησε απαλά τα φύλλα του δέντρου και να' μαι πάλι μια δροσερή σταγονίτσα που ταξιδεύει πάλι μαζί με τις άλλες. Τώρα όμως είμαι περήφανη, δε βαριέμαι και δεν παραπονιέμαι που είμαι χαμηλά, ο καλός Θεός δεν αδικεί κανέναν. Έχω κι εγώ πολλή δουλειά να κάνω για να διατηρηθεί ο κόσμος τόσο όμορφος όπως τον είδα από ψηλά.

Όλοι έχουμε να κάνουμε πολλή δουλειά, για να είναι πάντα ο κόσμος όμορφος όπως μας τον έφτιαξε για μας ο Θεός.